

Άγγελοι με ράσα...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ηταν Τρίτη, εννέα και μισή το βράδυ, η θερμοκρασία στην παγωμένη Αθήνα έκανε βουτιά, η υγρασία τσάκιζε κόκαλα και το θερμόμετρο είχε κολλήσει στους 6 βαθμούς Κελσίου, «τσαλακώνοντας» τα πρόσωπα των περαστικών που διέσχιζαν βιαστικά τους δρόμους του κέντρου της πόλης.

Τίποτα όμως δεν πτόησε τους έξι κληρικούς και τους 30 εθελοντές με τη ζεστή καρδιά, στην πλειονότητά τους νέοι, που κάθε εβδομάδα έχουν μια ιερή αποστολή, να μοιράσουν τρόφιμα, νερό, κουβέρτες, είδη ρουχισμού και καθαρισμού στους αστέγους της πρωτεύουσας, οι οποίοι ανεβαίνουν καθημερινά τον δικό τους σύγχρονο γολγοθά.

Σημείο συνάντησης και εκκίνησης είναι η οδός Μητροπόλεως στο Μοναστηράκι (έξω από τον Μητροπολιτικό Ναό).

Επικεφαλής της ομάδας είναι κάθε Τρίτη ο υπεύθυνος του φιλοπτώχου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών πατήρ Αλέξιος Γιαννιός, ο οποίος συγκεντρώνει με ηρεμία γύρω του όλους τους εθελοντές και τους προετοιμάζει ψυχολογικά, αφού πρόκειται να δουν σκληρές εικόνες καθημερινής επιβίωσης και ανέχειας, που δεν μπορούν όχι να υποψιαστούν, αλλά ούτε να φανταστούν.

Οι επόμενες δυόμισι ώρες θα αλλάξουν τη ζωή και τον τρόπο σκέψης τους για πάντα, αφού η δυστυχία που θα αντικρίσουν δεν μπορεί να αφήσει κανέναν

ανεπηρέαστο.

Η κατάσταση χειροτερεύει συνεχώς και οι άνθρωποι που ζουν στον δρόμο καθημερινά πολλαπλασιάζονται ανησυχητικά. Λέει με έμφαση στους εθελοντές να προσφέρουν πέρα από το φαγητό, το χαμόγελό τους και την αγάπη τους.

Να μη φοβηθούν, να τους συμπαρασταθούν ψυχολογικά, να τους σφίξουν το χέρι, να μιλήσουν μαζί τους και να τους παρηγορήσουν, ενώ δεν παραλείπει να εκφράσει και τις ευχαριστίες του για τον χρόνο που διαθέτουν. Ανάμεσα στην ομάδα βρίσκεται και η «ορθόδοξη Αλήθεια», η οποία έγινε αυτόπτης μάρτυρας μιας σπουδαίας (αλλά και επικίνδυνης) προσπάθειας, που για πρώτη φορά καταγράφεται από μέσο ενημέρωσης.

«Οι άνθρωποι αυτοί έχουν άμεση ανάγκη από αυτά που τους προσφέρουμε, αλλά περισσότερο από όλα έχουν ανάγκη της παρουσίας του ανθρώπου και ιδιαίτερα των πατέρων που δείχνουν ότι η εκκλησία είναι έμπρακτα κοντά σε αυτούς τους συνανθρώπους μας» αναφέρει στην «ορθόδοξη Αλήθεια» ο πατήρ Αλέξιος, ενώ παράλληλα προκαλεί ανατριχίλα, ενθυμούμενος μία πρόσφατη ιστορία: «Οι γέροντες και οι γερόντισσες θα έπρεπε να είχαν διαφορετική αντιμετώπιση από την κοινωνία γιατί προσέφεραν στη ζωή τους.

Θυμάμαι στην πλατεία Κουμουνδούρου ήταν ο κ. Ανδρέας, 83 ετών, ο οποίος είχε περιουσία, ο γιος του όμως απέτυχε σε δάνειο που είχε πάρει με αποτέλεσμα να του κάνουν κατάσχεση. Τότε ο ηλικιωμένος βρέθηκε άστεγος και μάλιστα είχε φρικτό και επώδυνο τέλος, αφού τον έφαγαν τα ποντίκια».

Όταν το κομβόι της ανθρωπιστικής βοήθειας ξεκινά, ο πρώτος σταθμός είναι ο Ναός της Αγίας Ειρήνης. Στα σκαλιά της εκκλησίας βρίσκεται κρυμμένος κάτω από μία κουβέρτα ο Γιάννης, προδομένος από τους ανθρώπους, ενώ για χρόνια ταλαιπωρείται στους δρόμους, όπως λέει με παράπονο. Αμέσως τρεις εθελοντές του δίνουν δύο σακούλες με τρόφιμα και κουβέρτες για να περάσει ακόμη μια κρύα νύχτα.

Παράλληλα ο πατήρ Αλέξιος τους λέει να αφήσουν και άλλες προμήθειες και ρούχα αφού συχνάζουν εκεί και άλλοι άστεγοι, που εκείνη την ώρα απουσίαζαν. Κατεβαίνοντας πεζοί τον γνωστότερο δρόμο της Αθήνας, την οδό Ερμού, αντικρίζουμε στριμωγμένο μέσα σε ένα μικρό υπόστεγο τον Αριστείδη, ένα νέο παλικάρι 28 ετών που είναι άστεγος από δεκαπέντε χρονών.

Ανάμεσα στα χαρτόκουτα που χρησιμοποιεί για μόνωση και το αυτοσχέδιο στρώμα, το γεμάτο με παλιά πανιά και κουρέλια, εκφράζει την ευγνωμοσύνη του στους εθελοντές, «Με παράτησαν τα αδέλφια μου, χρωστάω στην Εκκλησία την

επιβίωσή μου» τονίζει με σπασμένη φωνή από τις καθημερινές κακουχίες. Απέναντι, ένας ηλικιωμένος δέχεται και αυτός με τη σειρά του τα «δώρα» των κληρικών.

Επόμενος σταθμός το Θησείο, κοντά στον Ναό του Αγίου Αθανασίου, όπου συγκεντρώνονται πολλές ταλαιπωρημένες ψυχές, ανάμεσά τους η ηλικιωμένη κυρία Αγγέλα, η οποία ξεπροβάλλει μέσα από τα παραπήγματα, φορώντας σκισμένα παπούτσια όλο λάσπες.

«Καλώς τους ιεραποστόλους μου» λέει με όση δύναμη της έχει απομείνει στη φωνή. «Μου ήταν αδιανόητη η σκέψη ότι υπάρχουν συνάνθρωποί μας που ταλαιπωρούνται τόσο» μονολογεί ένας εθελοντής φοιτητής, που έρχεται για πρώτη φορά, ενώ ένας άλλος μοιάζει χαμένος από την πρωτόγνωρη εικόνα που βλέπει γύρω του. «Χωρίς την Εκκλησία δεν θα σας μιλούσα τώρα, δεν θα ζούσα» αναφέρει ο Τάσος και συνεχίζει: «Δεν είμαι “επαγγελματίας” άστεγος, η ανέχεια και η ανεργία με έφτασαν εδώ, σε αυτό το αδιέξοδο».

Ολόκληρες οικογένειες εκλιπαρούν για μια κουβέρτα και ζητούν γάλα για τα παιδιά. Εκεί όπου χάνεται τελείως η λογική είναι στην πλατεία Κουμουνδούρου, (στην «αυλή» των γραφείων του κυβερνώντος κόμματος), όπου 150, ίσως και περισσότεροι άνθρωποι στριμώχνονται σε οριακό βαθμό, κάποιοι ποδοπατιούνται μάλιστα για να πάρουν τα προς το ζην.

Ανάμεσά τους και οικογένειες, μαμάδες με καροτσάκια που εκλιπαρούν για λίγο γάλα για τα παιδιά τους, οι χαοτικές εικόνες είναι αδύνατον να αποτυπωθούν στο ψυχρό χαρτί.

Εκατοντάδες χέρια προσπαθούν να αρπάξουν πρώτα τα δέματα από τους εθελοντές, με τον φόβο μήπως τελειώσουν και δεν προλάβουν να πάρουν. Πάντα όμως οι προμήθειες είναι πολλές ώστε να μη μείνει κανένα στόμα πεινασμένο.

Σύσσωμη η ομάδα σχηματίζει μια ανθρώπινη αλυσίδα που μοιράζει τα πακέτα με ταχύτητα, παίρνοντάς τα από τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα που απέχουν δεκάδες μέτρα λόγω έλλειψης χώρου από το συγκεντρωμένο πλήθος.

Οπως αποκαλύπτει ο πατήρ Αλέξιος, στα εγκαταλελειμμένα νεοκλασικά της γύρω περιοχής μένουν οικογένειες, ως συνέπεια της πενταετούς οικονομικής κρίσης που πλήττει την πατρίδα μας. «Μας συγκινούν τα παιδιά, τα οποία μένουν μαζί με τους γονείς τους σε νεοκλασικά εγκαταλελειμμένα κτίρια στην πλατεία Κουμουνδούρου. Ερχονται και μας ζητούν ένα παιχνίδι, ένα κρουασάν, έναν χυμό.

Εχουν έλλειψη των αναγκαίων και των πιο απλών πραγμάτων, χαίρονται ακόμα και με κάποιο χαλασμένο και χρησιμοποιημένο παιχνίδι που τα άλλα παιδιά το πετούν

στα σκουπίδια.

Το μεγαλύτερο ποσοστό των αστέγων είναι Έλληνες». Μας διακόπτει ένας πατέρας που ζητά επιπλέον τρόφιμα και κουβέρτες για τα παιδιά του, αμέσως του δίνονται, κάνοντας το πρόσωπό του να γεμίζει από συγκίνηση και λύτρωση.

«Εγώ δεν θυμάμαι ποτέ στην Αθήνα αυτή την κατάσταση»

«Εχω εμπειρίες από την ιεραποστολή μου στην Αφρική, οι εικόνες της φτώχειας είναι σχεδόν αντίστοιχες πια. Βλέπουμε σκληρές εικόνες, ανθρώπους να σιτίζονται από τους κάδους των απορριμμάτων. Δεν περιγράφονται οι εικόνες και δεν λέγονται και εύκολα.

Είναι κάτι πρωτόγνωρο, εγώ δεν θυμάμαι ποτέ την Αθήνα σε αυτή την κατάσταση. Υπήρχαν παλαιότερα οι άστεγοι κατ' επιλογήν, τώρα δεν είναι επιλογή τους, όταν βλέπεις οικογένειες με παιδιά μπορείς να πεις ότι είναι από επιλογή;» αναρωτιέται με πόνο ψυχής και συντριβή ο πατήρ Κωνσταντίνος Φεργαδιώτης, εφημέριος του Αγίου Παντελεήμονος Αχαρνών, ενώ συμπληρώνει: «Αυτοί οι άνθρωποι σε τελική ανάλυση θα πρέπει να βρουν μία στέγη, οι καιρικές συνθήκες δεν επιτρέπουν να μένουν έξω. Πρέπει να βρεθεί μια λύση».

Οσοι έρχονται πρώτη φορά κοιτούν αποσβολωμένοι το σκηνικό που ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια τους. Κάποιοι χαμηλώνουν το βλέμμα αφού δεν αντέχουν την ανεπανάληπτη δυστυχία. «Αν ήμουν και εγώ στη δύσκολη θέση τους, θα έψαχνα σανίδα σωτηρίας, τίποτα δεν πρέπει να θεωρείται πλέον δεδομένο, πρέπει να το καταλάβουν όλοι» υπογραμμίζει ο εικοσάχρονος φοιτητής Πληροφορικής Θανάσης Καραμπάτσης.

Μια «ζωή» χωρίς αύριο

Τα έντονα συναισθήματα σκεπάζουν την παγωνιά της νύχτας, η ανατολή του ηλίου σε λίγες ώρες θα απαλύνει προσωρινά τον πόνο που τρώει τις ψυχές των αστέγων. Το αύριο όμως τους τρομάζει περισσότερο, πώς θα ξημερώσουν.

Φοβούνται τι θα τους συμβεί στο απόλυτο σκοτάδι, με αποτέλεσμα οι οικογένειες να κοιμούνται σε βάρδιες. «Αυτό που τους απαλύνει έστω και για λίγο τον πόνο είναι η ανθρώπινη επαφή. Το κράτος δυστυχώς απουσιάζει» προσθέτει ο πατήρ Παναγιώτης Κούκουνας από την Ηλιούπολη.

Οι εθελοντές αμίλητοι επιστρέφουν στα σπίτια τους και προσπαθούν να κατανοήσουν μάταια την κοινωνική τραγωδία που αντίκρισαν. Είναι βέβαιο ότι διδάχτηκαν ένα αξέχαστο μάθημα ζωής που θα τους συνοδεύει στον υπόλοιπο βίο

τους.

Οι τραγικές φιγούρες των συνανθρώπων τους δεν πρόκειται να ξεχαστούν εύκολα. Κι όμως, είναι δίπλα μας. Κάθε βράδυ είναι εκεί. Δυστυχώς κοντά τους είναι μόνο λίγοι άνθρωποι της Εκκλησίας.

Πηγές: Εφημερίδα «Ορθόδοξη Αλήθεια», [Πενταπόσταγμα](http://pentapostagma-agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr) – agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr